

Немов з потвор зірвали леп,
Що праземних, — і кров, як лико.
(Він сам, він ні з чиеї ласки !)
Об темінь розпластавши лоб,

Дивився в цей світ : горна лип
Виходили з ґрунтів, як спека.
З природи вирізано спокій,
І звірям бракувало лап

Підвестися. І серед сну
На кониках побільшивсь німб.
Собаки омивали місяць,

Що тіні фавнам розпиляв.
Закон : його прийняти *мусять*,
Якщо не зважаться спалить.